

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ Μ. ΑΛΛΑΝ

ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕ;

ΤΟ βράδυ εκείνο, καθώς η κ. Μάρθα Ριβιέρ ντυνόταν μπρός στον καθρέφτη της τουαλέτας της, άκουγε συγχρόνως τις άγριες και θυμωμένες φωνές του συζύγου της και του γιου τους, που φιλονεικούσαν στο γραφείο του πρώτου. Κι' ο ένας κι' ο άλλος είχαν πάρει τόσο δρόμο στις κουβέντες τους ώστε έφτασαν μέχρις άπειλων και προσβολών.

Από καιρό τώρα η γαλήνη είχε χαθή απ' το σπίτι εκείνο. "Όταν η Ντόρα χήρεψε κι' έμεινε μόνη, με τον μοναχογιό της τον Ρομπέρ, είδε πως χρειαζόταν έναν άνθρωπο για να διευθύνει το τραπεζιτικό ίδρυμα που της είχε αφήσει ο μακαρίτης ο σύζυγός της. Ο γιός της ήταν ακόμα πολύ νέος. Γι' αυτό, έναμισε χρόνο μετά τη χηρεία της παντρεύτηκε τον τραπεζίτη Ριβιέρ, τ'οποίου η Τράπεζα συγχωνεύτηκε με τη δική της. Μά, πολύ γρήγορα, ο Ριβιέρ φανερώθηκε έτσι όπως πραγματικά ήταν: ένας άνθρωπος δηλαδή βάνουσος κι' έγώιστης. Φερόταν πρόστυχα στη γυναίκα του κι' αν δεν ήταν εκεί ο πολυαγαπημένος της γιός για να την υπερασπίζεται και να την παρηγορή, ασφαλώς η Μάρθα θα πέθαινε από τη λύπη της.

Έν τω μεταξύ, η φιλονεικία στο γραφείο του τραπεζίτου εξακολουθούσε. Η δυο άντρικές φωνές δυνάμωναν ολοένα και γινόντουσαν πιο άγριες...

Κι' εξαφνα απόλυτη σιωπή απλώθηκε.

Η Μάρθα ένοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται από μια άοριστη αγωνία. Έτρεξε στην πόρτα του δωματίου της, την άνοιξε κι' από κεί, άορατη στο μισοσκόταδο του δωματίου, είδε τον Ρομπέρ να βγαίνει από το γραφείο του συζύγου της.

Ο νέος ήταν κατάχλωμος και φαινότανε σαν να παραπατούσε. Πέρασε μπρός απ' την μητέρα του χωρίς να την δει και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Η Μάρθα προχώρησε τότε ως την πόρτα του γραφείου του συζύγου της. Τέντωσε τ' αυτιά της, αλλά, καθώς δεν άκουσε τίποτε, μπήκε μέσα...

Μόλις όμως πέρασε το κατώφλι, λίγο έλειψε να σωριασθή κάτω λιπόθυμη!

Ο σύζυγός της ήταν σωριασμένος σε μια πολυθρόνα, ασάλευτος, με μια πλατεία κηλίδα αίματος στο στήθος.

Η Μάρθα, περπατώντας σαν αυτόματο, τον πλησίασε κι' είδε πως ήταν πεθαμένος.

Στέκοντας όρθια κοντά του, τον έκύτταζε με μάτια δι-άπλατα ανοιγμένα από τη φρίκη...

Έξαφνα άκουσε έναν ανάλαφρο θόρυβο πίσω της και, γυρίζοντας το κεφάλι της, είδε τον Ρομπέρ, ο οποίος είχε ξαναγυρίσει στον τόπο του έγκλήματος, ασφαλώς για να προσπαθήσει να εξαφανίσει κάθε απόδειξη της ένοχής του.

Ήταν κατάχλωμος κι' ένα ρίγος τον συγκλόνιζε όλόκληρον. "Αλλάξε με την μητέρα του ένα τρομαγμένο βλέμμα και ψιθύρισε:

— Μαμά!

— Παιδί μου!

Μητέρα και γιός ρίχτηκαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. "Αλλά η Μάρθα κατανίκησε γρήγορα την ταραχή της και είπε:

— Πρέπει να προσπαθήσουμε να σωθούμε κι' οί δυό... "Ε-λα μαζί μου!

Και τον τράθηξε έξω από το δωμάτιο. Ο Ρομπέρ ήταν ντυμένος με το σμόκιν του.

— Θα πάμε στη δεξιά των Ρολλάν, όπως είχαμε αποφασίσει, πρόσθεσε η Μάρθα. Πήγαινε τα πάρης το καπέλο σου και το παλτό σου. "Εγώ είμαι έτοιμη...

Η αγάπη της προς το παιδί της, η έπιθυμία της να το σώσει, της έδινε μια καταπληκτική γαλήνη και αυτοπεποίθησι. Εύτυχως βρισκότουσαν μόνοι του στο άπάνω πάτωμα του σπιτιού. "Όλο το υπηρετικό προσωπικό ήταν κάτω κι' έτσι κανένας δεν είχε αντιληφθή τίποτε.

Μητέρα και γιός κατέβηκαν τη σκάλα με ύφος σδιά-

φορο, χωρίς να συναντήσουν κανένα.

"Όταν βγήκαν έξω, η Μάρθα κύτταζε το ρολόι του χεριού της και είπε:

— Ένηάμιση... Σε μισή ώρα, ο Ραούλ, ο γραμματεύς του... θά φτάσει στο σπίτι και θά βρή το πτώμα. "Εμείς έν τω μεταξύ θά έχουμε πάει στο σπίτι των Ρολλάν. "Εκεί, θά προσπαθήσουμε να μπούμε μέσα χωρίς να μάς προσέξουν και θ' ανακατευθούμε με τους άλλους καλεσμένους. "Ετσι κανένας δεν θά μπορέσει να μάς διαψεύσει, όταν θά πούμε ότι φύγαμε από το σπίτι στις έννηά και τέταρτο, δηλαδή πρό του έγκλήματος...

"Ανέβηκαν σ' ένα ταξί. Η Μάρθα έπιασε το χέρι του Ρομπέρ και του τ'ο έσφιξε για να του δώσει θάρρος.

— Προπάντων να είσαι ήρεμος, του είπε. Ν' άστειεύσει και να φλερτάρης, όπως πάντα.

"Επειτ' από τρία λεπτά, έφτασαν στο σπίτι των Ρολλάν. Η Μάρθα θαύμαζε κι' η ίδια τον έαυτό της για την γαλήνη της. "Αλλά και ο Ρομπέρ δεν είχε χάσει καθόλου την ψυχραιμία του.

Μπήκαν χωριστά στο σαλόνι για να μη τσαθήξουν την προσοχή. Και πραγματικά, κανένας δεν τους πρόσεξε, γιατί τη στιγμή εκείνη όλοι οί καλεσμένοι παρακολουθούσαν μια νέα που έπαιζε άριστοτεχνικό πιάνο.

Μητέρα και γιός πλησίασαν κατόπιν διαφόρους όμιλους φλυαρώντας, γελώντας, προσπαθώντας να φανούν όσο δυνατόν πιο ξένοιαστοι. Σε κάποια στιγμή, η Μάρθα συναντήθηκε με μια νέα κι' ώραία φίλη της, η οποία την χαιρέτησε μ' έγκαρδιότητα.

— "Ω! καλησπέρα, αγαπητή μου Μάρθα!... Πώς άργησες έτσι;

— "Εγώ άργησα; Έκανε η Μά, θά. Καθόλου!... Βρίσκομαι εδώ πριν από μισή ώρα... Δεν με είδες, γιατί βρισκόσουν διαρκώς περικυκλωμένη από τους θαυμαστάς σου...

Ο Ρομπέρ είχε καθήσει έν τω μεταξύ σ' ένα τραπέζι του πόκερ.

Η μητέρα και ο γιός έφυγαν από το σπίτι των Ρολλάν τα μεσάνυχτα. "Όταν, έπειτα από λίγη ώρα έφτασαν στο μέγαρό της, τ'ο βρήκαν ανάστατο. Δυο άστυφύλακες φρουρούσαν μπροστά στην πόρτα της εί-

σόδου και πλήθος άστυνομικών με στολή και πολιτικά πη-γαινοερχότανε μέσα.

Η Μάρθα κι' ο Ρομπέρ προσποιήθηκαν ότι δεν ήξεραν τίποτε και προχώρησαν μέσα κάνοντας τους σασιτισμένους για την αναστάτωση που επικρατούσε στο σπίτι τους.

"Εξαφνα, ο Ραούλ, ο γραμματεύς του τραπεζίτου, έτρεξε να τους προϋπαντήση.

— Τί τρομερό πράγμα, κυρία! φώναξε. Ήρθα, όπως πάντα, κατά τις δέκα και βρήκα τον κύριο...

Μά την ίδια στιγμή, ένας άστυνομικός έπιθεωρητής επένεθη άπότομα και του είπε:

— Σας παρακαλώ, κύριε... "Αφήστε μας μόνους... Θέλω να ρωτήσω την κυρία για μερικά πράγματα.

Ο γραμματεύς και ο Ρομπέρ βγήκαν από το δωμάτιο. — Λοιπόν, κυρία μου, ρώτησε ο άστυνόμος, μπορείτε να με πληροφορήσετε ποιά ώρα φύγατε από δω μαζί με τ'ο γιό σας;

— Μά... κατά τις έννέα, μου φαίνεται, απάντησε η Μάρθα.

— Και δεν άκούσατε κανέναν ύποπτο θόρυβο από τ'ο δωμάτιο του συζύγου σας;

— "Όχι, δεν άκουσα τίποτε...

Έπί μερικά λεπτά ακόμη, η Ντόρα εξακολουθούσε ν' άπαντάρ με φυσικότητα στις έρωτήσεις του άστυνομικού.

Μά δεν μπόρεσε ν' άνθέξει ως τ'ο τέλος. "Εξαφνα χλώμιασε, άρχισε να τρέμη και σωριάστηκε λιποθυμισμένη σε μια καρέκλα. Η προσπάθεια που κατέβαλε τόσες ώρες τώρα την είχε εξαντλήσει.

(Η συνέχεια στη σελίδα 53)

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ!...

(Συνέχεια από τη σελίδα 40)

μέ τα τέσσερα! Και ως παραδείγματα, φέρνει τις υπηρέτριες που καθαρίζουν τα πατώματα, τις εργάτριες στα χωράφια και τις... μοδίστρες. Αντιθέτως, ο άνδρας σε καμιά περίπτωση δεν αλλάζει την κάθετη στάση του σώματός του. Ο άνδρας μάλιστα περπατάει με μια τελείως κάθετη γραμμή στα γόνατα, ενώ τα γόνατα της γυναίκας, όταν περπατά με ψηλό τακούνι, είναι πάντοτε λυγισμένα. Όλα αυτά λοιπόν κάνουν τον Γερμανό καθηγητή να πιστεύει ότι αν η γυναίκες δεν εγκαταλείψουν άμεσα τη μόδα του ψηλού τακουιού, θα γίνουν μια μέρα ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ!

Η θεωρία αυτή, όπως ήταν επόμενο, είχε μια καταπληκτική απήχηση στη Γερμανία. Ένας μάλιστα περίφημος γελοιογράφος, ο Κύρχεν, έφτιαξε ένα μεγάλο σκίτσο που παριστάνει ένα παράδοξο ζευγάρι: έναν άφογο κύριο να συνοδεύει μια χαριτωμένη γυναίκα που περπατάει δίπλα του με τα τέσσερα!...

Συνέπεια τώρα του θορύβου αυτού που δημιουργήθηκε από την θεωρία του Βεστενχόφερ είναι η ίδρυση ενός μεγάλου γυναικείου συλλόγου υπό την έπωνυμian «Το Χαμηλό Τακούνι». Τα μέλη του συλλόγου αυτού, τρομοκρατημένα από την θεωρία του Γερμανού καθηγητού, όχι μόνο κατήγγησαν παντελώς το ψηλό τακούνι, αλλά άρχισαν και τεραστία προπαγάνδα μεταξύ των γυναικών της Γερμανίας υπέρ του χαμηλού τακουιού. «Το «ύγιεινό» τακούνι, λένε, πρέπει να είναι το πρώτο μέλημα της σημερινής Γερμανίδας. Το τακούνι δεν πρέπει να είναι πιο ψηλό από ένα πόνο. Είναι τρέλλα να νομίζεις μια γυναίκα ότι θα αποκτήσει κομψό πόδι με το ψηλό τακούνι. Το κομψό πόδι διατηρεί όλη τη χάρη του και με το χαμηλό τακούνι. Έμπρός, λοιπόν! Ας καταργήσουμε το ψηλό τακούνι, αν θέλουμε να σώσουμε τον εαυτό μας, την Γυναίκα, από τον εξευτελισμό, από την επιστροφή στην κατάσταση του τετραπόδου!»

Οι Γερμανοί όμως, όπως ξέρετε, παίρνουν όλα τα πράγματα στα σοβαρά, ακόμα και τις θεωρίες των σοφών επιστημόνων. Οι Γάλλοι, αντιθέτως, με το παιγνιώδες πνεύμα τους και την πρακτικότερη αντίληψη της ζωής, δίνουν πάντα το μέτρον της λογικής σε κάθε ζήτημα. Πριν λοιπόν τρομάξουν, όπως οι Γερμανοί, για το μέλλον της γυναίκας, έκαναν έναν ύπολογοισμό και βρήκαν ότι για να συμβεί μια τέτοια μεταμόρφωση, για να περπατήσουν δηλαδή η γυναίκα με τα τέσσερα, πρέπει να περάσουν τουλάχιστον πενήντα χιλιάδες χρόνια! Υστερα λοιπόν από αυτό τον ύπολογοισμό, δίχως καμιά απόλυτως ανησυχία, άφησαν τις γυναίκες τους ελεύθερες να ακολουθούν τις ιδιοτροπίες της μόδας, φτάνει πάντα να είναι ώμορφες.

ΠΕΤΕΡ ΡΙΤΣΜΑΝ

ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ ΣΚΟΤΩΣΕ :

(Συνέχεια από τη σελίδα 50)

Όταν συνήλθε, βρισκόταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι της. Ο γιός της ήταν ξαπλωμένος από πάνω της. Μόλις την είδε ν' ανοίγει τα μάτια της, την αγκάλιασε και της είπε γεμάτος χαρά:

— Ο δολοφόνος συνελήφθη, μαμά... Είναι ο Ραούλ, ο γραμματέας. Τά έχασε στην εξέταση που του έκανε ο αστυνόμος και φανερώθηκε μόνος του. Από καιρό έκλεβε τον μακαρίτη, ο οποίος χθές τον ανακάλυψε και του δήλωσε ότι θα τον κατήγγελε. Αντί λοιπόν να φύγει, όπως πάντα, στίς όκτώ για να φάει, μπήκε και κρύφτηκε στο μικρό δωμάτιο που είναι δίπλα στο γραφείο. Ήταν εκεί την ώρα που μάλλον με τον μακαρίτη. Μόλις έφυγα, μπήκε μέσα στο γραφείο, τον χτύπησε από πίσω μ' ένα μαχαίρι κι' έφυγε από την πόρτα του μπάνιου... Έπειτ' από ένα λεπτό, μπήκες εσύ μέσα και είδες το πτώμα...

Μητέρα και γιός κυττάχτηκαν στα μάτια τρισευτυχισμένοι. Τα μάτια της Μάρθας έλεγαν:

— Συχώρεσέ με, παιδί μου... Πώς μπόρεσα να σε ύποψιστώ για ένα τέτοιο έγκλημα;

Και τα μάτια του Ρομπέρ της απαντούσαν:

— Εσύ πρέπει να με συχωρέσεις, μαμά! Όταν γύρισα στο γραφείο και σε είδα να στέκεσαι σαν απολιθωμένη κοντά στο πτώμα του συζύγου σου, νόμισα πως εσύ τον είχες σκοτώσει... Κι' έτσι ζήσαμε πέντε ώρες φριχτής αγωνίας, νοιώθοντας να μας βαραίνει ο έφιάλτης ενός έγκληματος που δεν το είχαμε κάνει εμείς κι' αναζητώντας ένα άλλοθι που δεν μας χρειαζόταν...

Μ. ΑΛΛΑΝ

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ ΝΤΕ ΛΑ ΜΟΡΝΙΕΡ

(Συνέχεια από τη σελίδα 46,

χειρότερους τυχοδιώκτες που εμφανίστηκαν στη Γαλλία την άνωμαλη εκείνη εποχή!...

Και αυτόν ακόμα τον θανατό του περιέβαλλε μυστήριο. Ο ένας ιστορικός υποστήριζε ότι ο Φλοριάν αυτοκτόνησε έπειδή έκλεψε στα χαρτιά έναν ανώτερό του και κινδύνευε να συλληφθεί και να τουφεκισθεί. Ο άλλος φρονούσε ότι τον σκότωσε ένας σύζυγος για να τον εκδικηθεί, έπειδή ξελόγιασε την γυναίκα του. Και κάποιος τρίτος συγγραφέας ήταν της γνώμης ότι τον αξιωματικών αυτόν τον δολοφόνησε ένας συνέννοχος του σε μια μεγάλη κατάχρησι στρατιωτικών ειδών, για να κρατήσει για τον εαυτό του όλα τα κέρδη της επιχειρήσεως!...

Η αγνή δνις ντέ λά Μορνιέρ δεν μπόρεσε ν' ανθέξει στο σκληρό αυτό χτύπημα...

Η απότομη και τόσο τραγική άφύπνισις της στην θλιβερή πραγματικότητα, την σκότωσε — σαν μια μαχαιριά στην καρδιά... Ολοκληρα χρόνια είχε αγαπήσει μια σκιά, που της χάρισε όλην την στοργή που πλημμυρούσε τα στήθη της... Μά ή σκία αυτή την πρόδωσε... Φαρμάκωσε την μεγαλύτερη, την μοναδική χαρά της ζωής της... Η γεροντοκορη δοκίμασε τον ίδιο πόνο που θα ένοιωθε αν την άπατούσε ένα ζωντανό πρόσωπο!...

Και όμως, εξακολουθούσε ν' αγαπά τον ίπότη της!... Δεν μπορούσε να τον θγάλη από την καρδιά της... Στην αρχή, είχε πάψει να επισκέπτεται τον τάφο του. Μια μέρα, τα έημάτα της την ώδήγησαν μηχανικά προς τα εκεί... Είδε τα λουλούδια μαραμένα, τον τάφο παραμελημένο κι' ένοιωσε τυφείς. Έπесе πάνω στην κρύα ταφόπετρα, κλαίγοντας με δυνάτα αναφυλλητά.

— Συγχώρησέ με, αγαπημένε μου, που σ' εγκατέλειψα!... — τραύλιζε ανάμεσα στα δακρυά της. Μά και σ' με πίκρανες πολυ, πάρα πολύ!...

Η δνις ντέ λά Μορνιέρ επανέλαβε έκτοτε τις τακτικές επισκέψεις της στο μνήμα του αξιωματικού. Μέρα με την μέρα, όμως, αδυνάτιζε περισσότερο... Δεν μπορούσε πειά να σύρη τα πόδια της... Ένα κρυφό σαράκι της έτρωγε την καρδιά...

Ένα πρωί, η γυναίκα που φρόντιζε για το νοικοκυριό της, μπαίνοντας στο δωμάτιό της, είδε με κατάπληξι ότι η δνις ντέ λά Μορνιέρ δεν βρισκόταν εκεί. Το κρεβάτι της ήταν ακόμη στρωμένο από την προηγούμενη μέρα... Η γυναίκα ανησύχησε και ειδοποίησε τους χωρικούς. Όλη την ημέρα έψαχναν δεξιά και άριστερά — και μονάχα κατά το βράδυ την βρήκανε, νεκρή, πάνω στον τάφο του αξιωματικού. Στο δεξί της χέρι κρατούσε ένα σημείωμα:

«Θέλω να με θάψετε δίπλα στον λατρευτό μου ίπότη Φλοριάν λά Γκαρντερί».

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΚΟΥΖΟ

ΑΓΑΠΗ!.. ΑΓΑΠΗ!...

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

να τον περιμένουν στην είσοδο όχι με λουλούδια και με ζητωκραυγές για τη νίκη του, αλλά περίλυποι κι' άμιλητοι, με κατεβασμένο κεφάλι... Ο γεροντότερος από τους θαλαμηπόλους ειδοποίησε τον πυργοδεσπότη για την μεγάλη συμφορά που τον βρήκε...

— Βιθιάνα! Βιθιάνα!... ξεφώνησε ο μαρκήσιος.

Κι' έτρεξε στο παρεκκλησι, όπου είχαν τοποθετήσει το φέρετρο της Βιθιάνας, σκεπασμένο μ' άσπρα λουλούδια.

Ο πυργοδεσπότης γονάτισε μπρος στα πόδια της νεκρής και άρχισε να κλαίει άπαρηγόρητα... Την αγαπούσε τρελλά την γυναίκα του, αδιάφορο αν δεν της το είχε δείξει ποτέ. Νόμιζε ότι ένας πολεμιστής δεν πρέπει να είναι πολύ τρυφερός με μια γυναίκα...

— Μά γιατί... γιατί;... έλεγε ανάμεσα στα δακρυά του. Γιατί να πεθάνεις έτσι ξαφνικά, Βιθιάνα μου;

Ο γεροντότερος από τους ανθρώπους του πύργου πλησίασε και πάλι τον μαρκήσιο και του είπε:

— Νομίζω, άρχοντά μου, ότι μονάχα εγώ ξέρω γιατί πέθανε η μαρκησία... Η πυργοδεσποινά μας πέθανε γιατί της έλειπε η αγάπη σου... Ένα λουλούδι δεν μπορεί ν' ανθήσει χωρίς ήλιο...

Τα λόγια αυτά φανέρωσαν στον μαρκήσιο το μεγάλο μυστικό της Βιθιάνας.

— Ναί, αυτό είναι! τραύλιζε. Δεν μπόρεσα να καταλάβω ότι μια γυναίκα δεν μπορεί να ζήσει χωρίς έρωτα!... Έγώ έστειλα στον άλλο κόσμο, χωρίς να το θέλω, την γυναίκα που αγαπούσα τόσο πολύ! Συμφορά μου... Συμφορά μου!...

Και ο μαρκήσιος, τρελλός απ' την άπελπισία του, τράβηξε το μαχαίρι του και το κάρφωσε στο στήθος του...